VENÄLÄINEN NAINEN

Esitaistelujen nainen

Joka kerta kun ajattelen venäläistä naista vavahtaa sydämeni hartaasta riemusta. Ihmeellinen on hän, pyhä marttyyri ja äiti samalla kertaa..... Ja kuinka kärsivällisesti ja itsekieltäymystä täynnänsä hän kantoi ristinsä satoja vuosia.

Ajatellessani venäläistä naista tulevat mieleeni runoilija Nekrasovin runot dekabristien vaimoista, jotka jättivät rikkautensa, arvonsa ja seuraeläimänsä seurataksensa miehiänsä kylmään synkkään Siperiaan. Heidän miehensä eivät olleet ainoastaan heidän puolisoja vaan aatetovereita; he koko sielullaan olivat sen asian puolustajia, jonka vuoksi nämä kahleisiin joutuivat.

Nekrasov, tuo hienotuntoinen runoilijasielu, kuvaa hehkuvin sanoin venäläisen naisen suurta, uhrautuvaa tekoa, kun hän lähtee kylmään Siperiaan täyttääkseen velvollisuutensa, ollaksensa miehensä luona, jos tämä kahleiden painamana joutuisi epätoivoon, menettäisi rohkeutensa.

Yksikään kansa maailmassa ei ole synnyttänyt niin epäitsekkäitä, uskonnollisesti haltioituneita vallankumoustaistelijoita kuin Venäjän kansa.

Usein kyselen itseltäni: Miksi eivät nämä ihmiset peräänty neet pelon alaisina, miksi he eivät uupuneet vaan heittäytyivät aina horjumattomalla ja yhä uudistuneella tulisuudella epätasaiseen vallankumoustaisteluun, vaikka he varmasti tiesivät, että vankila, pakkotyö, karkoitus ja mestauslava olivat heillä edessänsä? Koko elämänsä he taistelivat lannistumatta koskaan uskossaan asiansa lopulliseen voittoon.

Mitä enemmän tuota olen ajatellut, sitä enemmän vahvistui ja kasvoi sisimmässäni horjumaton vakaumukseni siitä, että tämän ihmiön yhtenä vaikuttimena oli venäläinen nainen.

Kaikkialla, missä mies taisteli, oli hänen rinnallansa venäläinen nainen, joka uskollisen ystävän ja äidin tavoin tuki ja rohkaisi taistelijaa. Aina eteenpäin, eteenpäin innosti nainen häntä taistelussa, istutti mieheen oman järkkymättömän uskonsa lopulliseen voittoon, uskonsa, joka tavoitteli uskonnollisen fanatismin rajoja.

Ajattelin: Miksi venäläinen itsensä unohtaen ainaisesti uneksii koko maailmasta, koko ihmiskunnasta?..... Haltioissaan hän vain uneksii ja uneksii siitä, että on tuleva se valoisa päivä, jolloin kaikki rajat katoavat ja ikeen alle köyristetty orjaihminen nousee, taotut kahleet raukeavat ja riemusta täytetyin sydämin ojentaa kätensä kaikille ihmisille, jolloin hän liikutetuin mielin, ikionnellisena voi sanoa "veli"..... Silloin ei maailmassa tule enää olemaan eri kansoja, vaan yksi ainoa, suuri veljellinen perhe.

Venäjänkö äärettömät, rajattomat arot ne ovat vaivuttaneet venäläiset noihin unelmiin ja tuudittavat heitä ..... Ehkä.....

Mutta näiden kultaisten unelmain todellinen äiti on sittenkin venäläinen nainen, joka on synnyttänyt tulevan, maallisen "kaikkeusihmisen" ja istuttanut tuon aatteen palavana tuliso ihtuna poikansa, miehensä ja veljensä sydämeen.

Hän ei kuollut ainoastaan kotimaansa puolesta sillä koko maailma on hänen kotimaansa ja kaikki vapaustaistelijat ovat hänen veljiänsä.....

Vuonna 1863 ottivat venäläiset naiset osaa Puolan kapinaan ja monet huomattavat venäläiset naiset keräsivät avustusta kapinallisille. Pariisin Kommuunin katusuluilla taisteli venäläinen nainen Korvin-Krukovskaja vapauden puolesta ja v. 1897 Mailandin kapinassa venäläinen sosialistinainen, lääkäri Anna Kulisheva näytteli huomattavaa osaa.

Yhdeksännellätoista vuosisadalla ovat länsimaat koskettaneet koko Euroopan edistymielisillä aatteillaan. Nyt rappetuvat länsimaat, ne ovat jo aikansa eläneet ja välistämättömästi kuolemaan tuomitut. Nyt herää itä, jolle historia on määrännyt uuden viestin julistamisen maailmalle, rakkauden ja inhimillisyyden viestin. Ja kun sen tuleva tehtävä — pelastaminen — vihollisuuden häviittämisessä ja kaikkien ihmisten liittämisessä veljesrakkaudessa tapahtuu, niin tulee tulevaisten ihmisten muistaa venäläisen naisen suuri taistelu valoisten ihanteiden puolesta. ...

V. P.

Työläisnainen marraskuussa

Mikään ei niin yhdistä työläisiä kuin tietoisuus-yhteenliittymisen välttämättömyydestä taistelussa porvaristoa vastaan. Vuonna 1917 työläisnaiset tulivat vakuutetuiksi, siitä, ettei Kerenskin eikä porvariston valta voinut antaa minkäänlaista vapautusta eikä minkäänlaisia poliittisia oikeuksia, vaan että he saavuttavat kaiken tämän vaan sen kautta, että työväestö nousee valtaan. Tämä tietoisuus siihen määrään tiivisti köyhälistön rivit, että kun työläiset marraskuussa lähtivät taistelemaan porvaristoa vastaan Moskovan katusuluille, sielliä olivat työläisnaisetkin mukana.

Olin saapunut Moskovaan. Oli jo pimeä ja minun oli kuljettava asemalta Presnalla (muuan kaupunginosa Moskovassa). Kulku sinne osoittautui mahdottomaksi yhä kiihtyvän ammunnan vuoksi. Käännyin sen vuoksi takaisin, jolloin kohtasin äkkiä tieltäni joukon työläisnaisia, joista osa oli asestettu, osa — sairaanhoitajia. Tiedustelin heiltä, mihin he olivat menossa. He selittivät menevänsä katusuluille. Kysyin, saisinko liittyä heidän sairaanhoito-osastoonsa. Saatuani osoitteen minä menin Suharevkan kansantalolle. Tuossa pienen puoleisessa talossa oli paljon työläisnaisia ja miehiä. Lattialla nukkuivat toverit, jotka vasta äsken olivat tulleet taistelusta. Ruokalassa muodostettiin uusia taistelujoukkueita. Sieltä kuului naisten ääniä. Toiselta puolelta kuului laulua, toiset harjoittelivat kivääriin käyttöä.

Kello 4 yöllä muodostettiin uusi joukkue, johon pääsin minäkin. Meidät lähetettiin Teaatteritorille. Yön pimeys, tiheät laukaukset ja työläisnaisten äänet muodostivat sellaisen ilmakehän, jossa sai aavistuksen siitä, että työläisnaisten tietoisuus oli laajentunut niin, että he olivat käsittäneet hirvittävän asemansa, ja että he hinnalla millä hyvänsä tulisivat valloittamaan vallan ja käyttämään itse sitä.

Laukausten hiukan tauottua, tulivat luoksemme Koljtshuginin tehtaan naiset. Moskovalaiset työläisnaiset alkoivat kyselemään heiltä, kuinka suuri heidän joukkueensa oli. Meitä oli lähtiessä paljonkin, selittivät naiset, mutta taistelun kestäessä ovat he hajaantuneet, emmekä tiedä, missä kukin on. Nuo valkoiset ammuskelevat kuin pojat, mutta eivät ne meidänkään periksi anna. Kaikesta huolimatta me lyömme heidät, riittävän kauan ovat he meitä jo kiusanneet. Nyt me haluamme itse opetella pitämään valtaa käsissämme.

Äänessä kajahti niin vahva luottamus voittoon.

Mutta äkkiä tiheni laukaukset, naiset lähtivät kukin paikallensa. Ammunta alkoi taas. Meikäläiset ajavat valkoisia takaa.

Työläisnaiset punaisissa nauhoissa ja punainen side käsivarressaan, kivääri kädessään kulkevat eturiveissä päättäväisinä ja lujina. Sairaanhoitajat antavat ensi apuaan haavoittuneille tulilinjalla. Nyt käy ammunta kiihkeämmäksi, valkoiset alkavat ammuskelemaan talojen katoilta. Naiset huudahtavat:

"Kaikesta huolimatta me voitamme!"

Muutaman hetken päästä kaikki yhtyy yhdeksi ainoaksi ääneksi laukaukset, tuli, puhelu, vallankumouslaulut, jopa työläisnaisten hilpeä naurukin. Sekamelskasta puuntavat punaiset nauhat, siteet ja liput.

Näin nousivat naisorjat yhdessä miesorjien kanssa, ottivat vallan käsiinsä julistaen kuuluvasti olevansa itsenäisiä ihmisiä. Näin valloittivat työläisnaiset oikeutensa.

Työläisnainen K. Pustova.

Naissotilas

Työläisnainen yliopistossa

Olen koko ikäni tehnyt työtä. Äitini ja isäni työskentelivät myöskin tehtaassa Työni ohella oli minun hoidettava seitsemän pienempää sisartani. Ei siinä ollut aikaa ajatella opiskelua, vaikka mieli siihen paloi. Eräänä talvena armahti isäni minua ja rupesi itse hoitamaan lapsia antaen minun mennä kouluun. Kävin koulua vuoden verran, jonka jälkeen äiti synnytti vielä yhden lapsen ja minun oli lopetettava koulunkäynti. Siten kuluivat vuodet. Täytin jo seitsemäntoista vuotta, jolloin minun oli mentävä tehtaaseen ansiotyöhön. Neljä vuotta työskentelin kutojana. Silloin jo yritin mennä iltakurssille. Mutta kitvi raskaaksi kymmentuntisen työpäivän jälkeen kulkea kursseilla, eikä ollut mihin tietojansa olisi käyttänyt.

Bolshevikien vallankumouksen jälkeen avattiin Moskovan ensimäiseen yliopistoon työläisten osasto. Silloin menin siihen. Päivisin työskentelin sairaanhoito-osastoilla, johon minut työläiset lähettivät, ja illalla kello kuuden jälestä kuuntelin luentoja. Tämä opetus oli erinomaisen arvokas, sillä valistavien tietojen ohella se antoi työläismiehelle ja naiselle tilaisuuden niiden soveltamiseen käytännössä, valmistamalla heistä lääkäreitä, insinöörejä tahi muita spesialisteja.

Opetuksessa otetaan huomioon työläisen kehitystaso samoin kuin sekin, että oppilaalla ei ole mahdollisuutta valmistaa läksyjänsä ja että hänen sen vuoksi täytyy saada kaikkensa luennoista. Sen ohella käytännölliset kokeet avustavat suuresti. Kuunneltuamme luentoa fysiikassa, kemiassa, me kaikki oppilaat kokeilulla tarkastamme kuulemamme. Kaikki laboratoriot ovat meille avoimia. Niiden avulla me voimme paremmin painaa mieliimme kuulemamme. Kaikista tieteistä minua eniten mielyttää kemia, johon tahdon syventyä oikein kunnollisesti. Toimittaessaan meitä yliopistoihin, Neuvostovalta pitää huolen oppilaiden olojen järjestämisestä. Opetus yliopistossa on tietenkin maksuton. Sen ohella meille annetaan vielä aineellista avustusta. Siten voi kokonaansa poistua työstä ja siirtyä yhteiskunnan huoltoon. Tämän yliopiston työväen osastossa opiskelee 800 työläistä.

Työläisnainen Nikiforova.

Aleksandra Kollontai

Kirj. **Louise Bryant.**

("Otteita kirjasta "Six Red Months in Russia").

Kaksi naista on ollut huoltokomissaareina vallankumouksen aikana — ruhtinas Paanina ja tavallinen kansalainen Aleksandra Kollontai.

— — — —

Kollontai on kirjoittanut teoksia äitien ja lasten suojeluksesta sekä yhteiskunnallisista oloista ennenkuin hänet nimitettiin huoltokomissaariksi.

Vaikka Paanina omasi kaikki aristokraattisen kasvatuksen etuisuudet parhaimpine kouluineen ja opettajineen luontecnomaisen tiedonjanonsa ohella, Aleksandra Kollontai on sittenkin sivistyneempi näistä kahdesta. Paanina omisti parhaimman kirjaston Venäjällä, oli ollut kaupungin duuman jäsenenä, ehdokkaana kansalliskonventioniin, ottanen useita vuosia jo osaa yhteiskunnalliseen elämään. Hän osasi kuutta eri kieltä.

Kollontai on enemmän tahi vähemmän itseoppinut vaikka onkin opiskellut paljon ulkomailla. Hän puhuu useampia eri kieliä sujuvasti.

Päinvastoin kuin muut älystöön kuuluvat, Kollontai siihen sijaan, että olisi paennut vallankumousta sen muodostuttua rumaksi luokkataisteluksi, jolloin kaikki muut lähtivät pakoon, valitsi juuri tämän ajan antaakseen mitä arvokkainta apuaan.

Olematta koskaan äärimmäinen, hän piti velvollisuutenaan olla joukkojen kanssa siellä, missä nämä taistelevat vapaudestansa tauntumuksellisia vastaan.

Sangen usein hän on eri mieltä Leninin ja Trotskyn kanssa, mutta hän itse vakuutti minulle, ettei koskaan pakene köyhälistön riveistä, vaikka nämä tekisivät mitä erehdyksiä tahansa.

Minun saapuessani Moskovaan, istui Kollontai vankilassa. Hän oli ollut maanpaossa tsarismia vastustavain katsomustensa takia. Hänet vangittiin jälleen koska ei hyväksynyt väliaikaisen hallituksen menettelyä. Hän oli tunnettu bolshevikina ja siitä "rikoksesta" hänet vangittiin Venäjän rintamalla syytettynä saksalaisten vakoilijana. Todisteiden puuttecessa hänet jälleen vapautettiin. Heinäkuun nousun jälkeen vangitutti Kerensky hänet uudelleen siitä syystä, että oli julkisesti sanonut, että neuvostohallitus oli ainoa hallitusmuoto Venäjälle, joka oli kaikkien heinäkuualaisten mielipide.

Kollontai oli vakavasti sairastunut myöhemmän vangitsemisensa aikana. Kerenskyn hallitus oli asettanut hänen vartijoikseen kaksi tsaarin aikuista poliisia. Hän kertoi minulle, että kuukauden ajan hän ei voinut ottaa kylpyäkään ilman etteivät nämä miehet olisi olleet juhlallisesti vartioimassa häntä.

Vihdoin ennen demokraattisen kongressin kokoontumista hänet vapautettiin koska olisi ollut arveluttavaa pitää häntä vankilassa kun oli yksi kongresssin johtavimmista jäsenistä. Juuri tässä kongressissa tapasin hänet.

Hän on pieni, hoikka ihminen, jonka ikää on vaikea määritellä; toisinaan hän näyttää kaksikymmentävuotiselta, toisinaan paljon, paljon vanhemmalle. Hän työskentelee väsymättömästi ja järkähtämättömän, synnynnäisen, hehkuvan työteliäisyytensä vuoksi hän tuottaakin suunnattoman paljon. Hän on parhaimpia puhujia, mitä koskaan olen kuullut. Häntä aina pyydetään tulkitsemaan Pietariin saapuneiden ulkomaalaisten edustajain puheita. Kollontai pukeutuu hyvin, joka on kokonaan poikkeuksellista vallankumousta harrastavien naisten keskuudessa.

Kollontain ottaessa huostaansa huol-